

LO CRIT de la PATRIA

SETMANARI TRADICIONALISTA ILUSTRAT.

<p>PREUS DE SUSCRIPCIÓ:</p> <p>BARCELONA, 6 mesos. 3 pessetas.</p> <p>PROVINCIAS, 6 » 3.75 »</p> <p>» Un any. 7.50 »</p> <p>ULTRAMAR Y EXTRANGER.</p> <p>Un any. 15 pessetas.</p> <p>NUMERO CORRENT: 10 CÉNTIMS</p>	<p>ADMINISTRACIÓ:</p> <p>PALLA, 31, LLIBRERÍA</p> <p>LA PROPAGANDA CATALANA</p> <p>25 exemplars: 2 pessetas.</p> <p>NÚMERO ATRASSAT: 15 CÉNTIMS.</p>
--	--

En aquesta ciutat, y en lo día 2 de Janer de 1810 va naixer don Manel Oller y Pallarol.

Fill de familia modesta, que no li pogué costejjar una carrera, cursá sols algunas assignaturas de segona ensenyansa, pero ab profit tan notable que constituïren lo funament de la seva completa instrucció y més que mitjana ilustració.

Son amor al estudi fou constant, y encara en los darrers anys de la seva vida llegía ab afició obras de controversia, que eran las que estimaba sobre totas.

Sens haber cursat Facultat lo senyor Oller, sens haber assistit llarchs anys á las aulas, lográ imposarse en los arguments més necessaris pera combatre ab lluhiment en favor de la Religió y de las ideas més puras é intransigents en política, y donaba gust sentirlo allá en los anys de la Revolució impugnant las falsas teorías lliberals en totas las sevas manifestacions.

En l' any 1835, época en la qual comensá ab son treball constant á crearse una modesta posició, tingué ocasió de d' exposar la seva vida salvant la de molts infelissos freres de Barcelona, treyantlos d' entre mitj dels incendiaris y assassinos y conduhint á uns á casa de familias de la seva confiansa y altres al seu propi domicili.

En los anys del 1860 al 1872 va ser un dels fundadors de la Sociedad Católica d' amichs del poble, situada en la Baixada de Sant Miquel, de l' Ateneo Católich Monárquich, del carrer de Basea, y de la Joventut Católica, de qual última societat fou soci protector hasta la seva mort.

Durant vint ayns visitá 'ls pobres de la Caritat Cristiana; per altres tants fou tresorer de la Junta de Benificencia de la Parroquia del Carme; y designat com á Obrero de la de Santa Madrona, de nova creació en l' any 1868, des- empenyá tal carrech hasta que deixá de ser iglesia parroquial la de las Monjas Carmelitas.

DON MANEL OLLER

* 2 Janer 1810. † 12 Maig 1888.

En 1870 formá en las Juntas Carlistas de districte lo qual y lo ser tingut per carlí recalitrant va motivarli persecucions sens fi, y donar origen á que en la nit del 15 al 16 de Juliol de 1873 una companyia de voluntaris de la llibertat (!) se presentés en son domicili pera posarlo prés, de qual atropello 's lliurá per haberse ausentat per uns quans días en previsió de tal succés.

En 1875, y en temps de Don Alfons XII, per lo fet de tenir al seu fill en las filas carlistas va rebre ordre de desterro al estranger pera ell y demés familia, qual ordre 's va suspendrer pero no la confiscació dels bens de nostre biografiat, los quals no varen serli retornats hasta 'l final de la guerra en Catalunya, quant son fill ja 's trobaba novament ab la familia.

D' intaxtable honradés y de integritat á tota proba, don Manel Oller era incapás de faltar voluntariament á cap persona; zelosíssim de la gloria de Deu, s' indignaba al presenciari las profanacions avuy per desgracia tan comuns y al sentir blasfemar son sant nom, y sens temor amonestaba al que habia comés la falta, importantli poch mereixer los calificatius ab que certa gent distingeix al que dona probas de ser bon católich.

A propósit d' aixó, recordém que no fa molts anys, al amonestar á un jove perque no s' habia descubert al pas del Sant Viátich, va replicarli aquell: «¡vaja! ¡un Jesuita!» A que contestá 'l senyor Oller textualment ab aquestas paraulas: «No 'm fa més que favor al donarme tal apelatiu, puig no mereixo tanta honra.»

Freqüentaba lo Sants Sagraments y seguía ab escrupulositat los preceptes de l' Iglesia, y deijunaba encara en los dias fixats, á pesar de sa edat avansada.

Atesos tots aqueixos procedents, que compendian exactíssimament la vida de don Manel Oller, ¿cóm no creurer que la seva ánima gosa ja de la benaventuransa oferta als justos?

DOBLE RECORT.

En lo sol transcurs de cinch anys hi presencià la mort de mos amantíssims pares.

En lo dia 8 de Maig de 1883 abandonaba aquesta vida d' ilusions y desenganys la meua santa mare, que després de penosa enfermetat volà al cel, no puch duptarho, à rebre lo premi à las que ab complerta justícia crech tenir que calificar d' excepcionals virtuts.

En tal mes del present any, y en lo dia 12, veyà morir en lo mateix lliu al que fou sempre modelo de caballers cristians y de catòlics pràctichs, y amant com pochs de sa familia, per qual prosperitat moral y material trevallà sempre ab incansable afany.

¡Trist consol, pero consol de valor incalculable y que conté una ensenyansa que jamay oblidaré, 'l que Deu m' ha proporcionat, volent que presenciés los últims instants dels que tan m' estimaren y ab tan zel me conduhiren y guiaren en lo camí de la vida!

¿Qué més just, pues, que dedicarli un recort, després de pregar à Deu per sas ànimas; qué més natural que trasmetre à mos lectors las impresions de mon esperit devant d' espectacle tan terrible y tan temut com es lo de la mort?

Perdonin mos amichs si separantme per aquesta vegada del terreno de la política, si prescindint d' assumptos més ó menos trivials y sempre relacionats ab interessos de la terra, los invito à considerar interessos, més alts y més sagrats, los de la salvació de l' ànima.

Ab aixó, no sols crech pagar un deute d' amor inmens y de gratitud entranyable als autors de mos dias, sino que puch cumplir à la vegada un dels debers més sagrats del propagandista catòlich, que es presentar à quants m' honran llegint mos pobres escrits, las excelencias de nostra Religió, que ofereix consols tan preciosos à los que la següeixen.

Algunas vegadas hi volgut imàginar quant gran no ha de ser la pena d' aquell que veu morir à las personas à qui més estima fora de la Religió catòlica ó en la indiferencia vers la mateixa.

En tal cas, no pot menos que apoderarse de la desesperació del cor del que queda ab vida, puig plora sens consol y sens esperansa à aquells que l' abandonan.

Y tan plorarà inconsolable y desesperat si per desgracia gran es ateo, com si per felís sort es fidel seguidor de la doctrina de Jesucrist.

En lo primer cas, no hi ha pera 'l sobrevivent cap classe de lenitiu.

Un ateo devant la mort d' un altre ateo, es la materia presencià la destrucció de la materia; l' irracional contemplant l' extinció de la vida en un semblant seu.

Dit està que en tal cas, si no obra Deu un miracle, pera 'l difunt no hi ha remissió de pena en l' altre vida, y que no resta la més petita esperansa pera 'l que ha vist morir al infelís réprobo al qual no pot ni sabria dedicar una pregaria.

¡Trista condició las dels que negant l' existencia de l' ànima ó no concedint à aquésta la

missió nobilíssima que ve obligada à cumplir al abandonar la terra, ploran lo que pera ells no es més que la transformació de la materia!

Pera 'l que te fé en Deu y presència la mort d' un allegat seu descregut, no li queda més que demanar ab instancià clemencia al Cel pera l' infelís que s' obstina en tancar los ulls à la vritat.

Mes per lo contrari, ¡quan inmens no es lo consol, en mitj del dolor inmensissim, incalculable, del que veu morir à un sér à qui venera y estima, al considerar que aquell que 's despeideix de la vida ha de ressucitar en altre millor, ha de pregar per ell, l' ha de contemplar y guiar y esperar-lo pera junts gosar de la presència de Deu!

Benehidas sian las ensenyansas de l' Iglesia, en que ab tanta paciencia y constancia procurà pujarme la meua mare y ab zel tan infatigable m' educà mon pare; benehidas sian mil vegadas, ja que ara 'm permelen exclamar: ¡no han mort, no, mos pares; no han mort, sino que viuhèn en lo cel pera servirme de llum y guia durant lo temps que 'm resti de vida; no han mort, no, sino que son recort viu y viurà eternament dins mon cor; sas ensenyansas jamay podré oblidarlas; sas amonestacions quedaràn grabadas en mon enteniment, y rodeijats de gloria intercediràn ab Deu pera que no m' abandoni en aquest mon, pera que conservi en mí y aumenti tot lo possible la fé en la Vritat revelada, la rectitut en l' obrar y 'm dongui una santa perseverancia hasta cbtenir com ells una mort tranquila y resignada, tan com virtuosa fou sa vida; una mort que meresqui també 'l nom de mort del just!

Si nostra Religió no fos d' origen sant y diví; si à ciencia certa no 'ns constés la infalibilitat de las ensenyansas de l' Iglesia de Cristo, precis fora, pera que de nostres cors no s' apoderés la desesperació, que inventessim, si aixís m' es permés dirho, un códich y unas ensenyansas semblants als que en situacions tan angustiosas de la vida son l' únich lenitiu à nostre dolor y lo consol únich à nostra pena.

¿A qué, pues, per quín motiu, ab quín dret y quina rahó pretenen los moderns partidaris del lliure-pensament, portar à nostres cors la indiferencia y 'l descreiment?

¿Se 'ns podrà dir à qué conduheixen las ridiculas negacions dels detractors de tota recencia y de tota Religió, que voldrian robarnos la fé pera deixarnos lo dupte, la negació y pot ser l' odi al Autor de tot lo creat?

Insensatés gran é inconcebible la dels que tal aspiració tenen, y que sols s' explica suposant que ó bé s' han vist privats en la seva infantesa dels carinyosos consells d' una mare catòlica, ó habentlos oblidat no han vist los últims moments de la que 'ls ensenyà à resar las primeras oracions.

Trist é imponent es sempre l' espectacle de la mort, mes quan se 'ns presenta despullat dels atributs de la Religió, ha de ser terrible, à més de tristíssim y desconsolador.

Deu 'ns preservi de tal mort y hasta de presenciàrla.

Mes, en cambi, quan la benedició del cel ha baixat sobre 'l moribunt, que ha rebut los Sacraments tots y ha preparat la seva ànima

pera 'l viatge à l' Eternitat. llavors se sent, es vritat, l' espectador conmogut y emocional sens donarse compte de lo que al seu entorn passa, pero experimenta un consol gran al veurer que la persona à qui tan en vida s' ha estimat s' adorm dolcèment en la pau del Senyor.

Aixó es lo que à mí m' ha passat. Veya morir fa cinch anys à la mare estimada que no s' había donat un instant de repós (testimoni 'n son moltes personas, vivas encara, que la coneixian) à fi de que sentís y pensés tal com ella sentia y pensaba, aixó es, pera que fos exactíssim en lo compliment de mos debers ab Deu y ab mos semblants; hi presencià fa pochs dias los moments últims de mon pare estimat, venerable per sas virtuts com per sa edat; los he vist morir, sí; hi contat sas darreras pulsacions, pero no se m' ha ocorregut lo dupte, ho confesso, de que no haguesin mort en gracia, y al recullir son últim suspir, m' hi imaginat las sevas ànimas volant al cel... Un y altre habían rebut à petició seva 'ls Sacraments de la Confessió y Comunió, y també 'l de la Extremaunció; als dos se 'ls van resar las oracions de l' agonía, y apenas terminadas aquéstas terminà també sa vida present y comensà pera ells una altre més gloriosa y més felís...

A Deu demano una mort com la que à mos pares ha concedit.

Y à mos correigionaris y amichs un recort en las sevas oracions pera las ànimas dels que m' ensenyaren à pensar com penso, y als quals soch deutor dels més sants, purs y rectes consells.

FRANCISCO DE P. OLLER.

JUST ELOGI.

Nostre amich estimadíssim don Ramon Nocal, que en son últim viatge à Barcelona va tenir ocasió de coneixer à don Manel Oller (q. e. p. d.), ha dit d' ell lo següent en *El Siglo Futuro* del dia 14:

«Anoche nos telegrafió nuestro querido amigo D. Francisco de P. Oller director de *Lo Carr de la Patria*, la triste noticia de haber fallecido su señor padre.

«Le conocíamos, y teníamos por él vivísima simpatía. Era uno de esos ancianos, chapados à la antigua, en cuyo rostro venerable y en cuyo cariñoso trato, rebosaban todos los encantos de la fe catòlica y de la sinceridad y cortesanía españolas. No era posible tratarle sin cobrarle afecto y respeto.

«Antes de morir recibió los Santos Sacramentos, y su muerte ha sido como su vida, la del justo.

«Esperamos tener más pormenores.

«Entre tanto, rogamos à nuestros amigos que encomienden à Dios el alma del finado; y enviamos el testimonio de nuestro más sentido pésame à nuestro querido compañero, que bien sabe cuánta parte tomamos en el justísimo dolor que le aqueja en tan irreparable pérdida.

»R. I. P.»

No hi ha que dir quant de cort agrehím aqueixas frases, que constituheixen un cariños però justíssim elogi del difunt.

LA MARE CATÓLICA.

Ab aquest títul va publicar l' *Almanaque de los amigos de Pio IX* del any 1872, la següent encantadora relació, que reproduhim per referir-se á la virtuosíssima mare del Director d' aquest periódich.

Diu aixís:

«Era el mes de Mayo de 1868.

«Una buena madre oyó ponderar las penas y amarguras del mejor de los hombres, Pio IX.

«Sintió vivamente estos dolores, y los quiso disminuir, y aún curar, si le fuera posible. ¡Pobre madre!

«Esa mujer católica determina escribir una carta sencilla y tierna al que conoce tan bien los corazones. Sí: Pio IX es «el pastor bueno que conoce á las ovejas, y las ovejas le conocen.»

«La carta se podía resumir en estas palabras: «Padre del mundo, soy pobre, pero ahí teneis una pequeña limosna; soy madre, pero os quiero ofrecer mi pequeño hijo, ya que no os puedo ofrecer ejércitos; soy española, aquí teneis todo mi corazón.»

«La carta de esa católica verdadera partió con la pequeña limosna y una preciosa estampita, en la que se veía un esbelto ramo de flores.

«La persona encargada de dar el regalito al Papa no pudo lograr audiencia en el Vaticano, porque sólo estuvo en Roma poquísimos días. Pio IX estaba asediado de negocios graves, y debía recibir á los fieles por centenares y no por individuos solos.

«La madre católica ¿quedarà desoida?

«Dios no lo querrá...

«En la Ciudad eterna se reunieron para el Concilio Vaticano todos los obispos de la tierra; y el Excmo. Dr. Monserrat, obispo de Barcelona, que tenia un corazon de pastor y un alma verdaderamente tierna, acogió el encargo de aquella buena madre.

«El virtuoso Prelado de Barcelona entregó al Papa la limosnita que fué besada por el Vicario de Jesucristo con la ternura de un pobre. El Papa leyó la carta con lágrimas en los ojos. El Papa, tomando la estampa de las flores, exclamó: «Veo que de España, la pobre España no me llegan siempre espinas; hoy han llegado flores... Escribamos, pues, para consuelo de la matrona católica: «*Flores apparuerunt in terra nostra.*»

«Júzguese cual debió ser la felicidad de aquella buena madre al recibir una estampita que valía ya más que los tesoros más ricos.»

Lo fill d' aqueixa mare tan amantíssima com excelent católica conserva com á llegat preciós

la estampeta de referencia ab l' autógrafo del inmortal Pontífice Pio IX.

Jamay sabrém expresar degudament nostra gratitud devant de las probas d' afecte de que ha sigut objecte nostre Director ab motiu de la mort del seu pare.

Tots los periódichs tradicionalistas van donant compte á sos lectors de pérdua tan irreparable y 'ls demanan oracions pera l' ànima del difunt; personas elevadíssimas en dignitat, de tots molt conegudas, respetables amichs nostres y correigionaris y no pochs suscriptors d' aquest setmanari han enviat particularment lo pésam al Sr. Oller, qui agreheix de cor tals demostracions d' afecte, que son lo millor consol que podia rebre en los moments actuals.

ESPECTACLE IMPONENT.

Sols té semblant en la famosa peregrinació á *San Francesch s' hi moria* la que en lo dilluns passat se va dirigir á Verdú, patria del valerosíssim apostol dels negres Sant Pere Claver.

No baixaban de 35,000 ànimas las reunidas pera cantar himnes de lloansa al heróich fill de la Companyia de Jesús que ab tan incomprendible zel predicá la doctrina de Jesucrist.

A més d'altres moltes persones notables y de sobras conegudas en lo camp de la propaganda catòlica, hi figuraren en primer terme los infatigables defensors de las sanas ideas Excm. é Ilm. Sr. Bisbe de la Seu d' Urgell y 'l Dr. Sardá y Salvany.

LO CRIT DE LA PATRIA, que també tingué en aquell acte la deguda representació, felicita de tot cor als esforços Pares Jesuitas, als habitants de Verdú, á las Comunitats religiosas allí presents, á las associacions catalanas y á la Catalunya tota per haberse realisat ab tanta felicitat pensament tan oportú y magnífich, que constituheix una nova prova de que contra tot y á pesar de tot hi ha en lo Principat un incalculable número de catòlics disposats á donar á totas horas testimoni de que ho son.

BIBLIOGRAFÍA.

Los últimos Sacramentos. Es un folletet de pocas, pero ben escritas páginas, en que s'excita als malalts, després de atinadas y consoladoras observacions, á rebre los Sants Sacraments, pera disposarse al terrible y últims pas de nostra vida.

Es fet per *Un amigo de la humanidad doliente,*

y enviat per *El Avisador*, periódich catòlich de Badajoz.

Doném las gracias y recomaném l' opúscol.

De son autor D. Leon Abadías, distingit colaborador de la *Revista Popular*, habem rebut un opuscollet de *hojitas cordobesas* titulat: *¿Qué es la Sociedad de San Vicente de Paul?*

Son notables los apuntes que fa sobre 'l particular, y la justa apología de las societats que portan aquest nom.

Lo recomaném sobremanera y doném las gracias al Sr. Abadías.

Lo conegut propagandista Revnt. D. Isidro Vilaseca ha tingut la galantería de enviarnos un exemplar de un llibret que titula *Devocionario indispensable*.

Es verdaderament indispensable, puig además de ser barato conté lo més necessari pera oir ab devoció la Santa Missa y rebre ab fervor los Sants Sacraments de Eucaristía y Penitencia.

Las oracions son novas, ben meditadas y ben escritas.

Agrehim la atenció del nostre amich lo senyor Vilaseca y recomaném á nostres lectors dita obreta que s' ven en aquesta Administració al infim preu de 20 céntims de pesseta.

Qui ho vulga creurer que ho cregui.

Diuhen que 'l mónstruo, en Canovas, vol fer-se carlista.

Vejin quina cosa més extraña.

Es clar ¿quin tros de *quoniam* será que no vulgui serho en vigílias de aconteixements en que la patria perilli?

Pero de totas maneras,

Primé jo m' tornaré dona
Y un elefant un mosquit
Y en Pidal una persona
Y la materia un esprit,
Avans que en Canovas sigui
Tret de ministerial llista
Y de ser *mónstruo* 's desdigui
Per passar á ser carlista.

Titula aixís *La Epoca* un article:

«Lo qué buscan el señor Sagasta y el señor Cassola.»

No cal que 'ns ho digui, porque ho sabém de sobras.

En Sagasta busca conservar la cassola.
 En Cassola omplirse d' arrós.
 Y tots dos llepar la cullera en que remenan,
 sense deixarne per ningú.

Diuhen que en Lopez Dominguez vol confeccionar un manifest y ferlo repartir ab profusió.

Avis als que 'n necessitin pera *cert lloch*, que 'n tindrán pera dos vegadas, puig lo tamanyo será ample.

Lleigeixo en *La Iberia*

Qu' es l' orga de la miseria:

«Dice *El Diario Español* que hace tiempo dejó el Gobierno sentada en la antesala á la muerte.»

Quedém, donchs, en que la mort s'espera sentada en la antesala del Govern.

Y quedém també en que pot ser dintre de poch temps, los carlistas l' hi clavarán un clatellada á la mort, que la porta de la antesala del Govern n' hi donará un' altra, y aquella (la porta) obrintse, la mort penetrará dintre de la sala dels pares de la *patria*.

Y llavoras...

Gori, gori, gori cantando
 Los carlistas irán entrando.

De *La Monarquía* :

«Participan de Tolosa que ha llegado á tal extremo el encono de los partidarios de D. Carlos allí residentes hácia los periódicos liberales que reciben algunos de sus paisanos, que el lunes último quemaron en una plaza publica todos cuantos llegaron á Tolosa, apoderándose de ellos en la administración de Correos.»

¡Quina *barbaritat* la de aquestos carlistas.

¿Qui sap si encara antes del *auto de fe* periodístich van posar als senyors exemplars, oli bullent en la boca ó ganxos de ferro als peus ó 'ls hi van treurer los ulls de viu en viu?

Aixó no ho compta *La Monarquía*, pero ¿qui dupta que aixó es vritat?

¡Quins carlistas mes *sanguinaris*!

Ves, si no valia més, pera no ferlos patir tant que 'ls haguessin fusellat als periódichs.

!!!Oh terriribili carcundi!!!

Un colega estrafalari

Lo següent ha *trasmitit*

Y jo aixís que ho he llegit

Hi he posat un comentari:

«En el primer trimestre de este año se han concedido *veintitres* cruces de Beneficencia.»

Estarán ben contents los agraciats.

No per la creu, sino pel benefici.

Al poble en cambi també se l' hi han concedit varias creus.

Y grossas.

Una: Govern lliberal.

Dos: Contribucions.

Tres: Lliure cambi.

Quatre: Paciencia y santa calma.

Cinch: Un N.. petit.

Sis: Una D... grant.

Set: etc., etc., etcétera.

Si be es vritat que aquestas creus no tenen paga y en lloch de ser de *beneficencia*, son de *maleficencia*.

Y va de vers. Ho lleigexo

Y del mateix modo ho deixo.

«Los gritos del labrador no conmueven á Sagasta, Aquel es paleta y... basta para no oirle el *señor*.»

Aixó es molta vritat

Y així ho deixo comentat:

Per res se con mou Sagasta

Tant si fa caló con fret.

Pero 'l con mou un, que... *basta*

Ja ho saben es C..... VII.

Llegeixo en un periódich:

«En el canton de Suiza de Unterwalden no se cobran las contribuciones por haber dinero sobrado en el Tesoro público.»

Ni mes ni menos que en Espanya, que aviat no pagarem contribucions.

Ab la sola diferencia de que aixís com en Suïssa no 's pagan perque ja hi ha prou diner en lo Tresor públich, en Espanya no's pagaran perque no sabran ab que pagarlas.

D' allà hont no n' hi ha, manegas no 'n surten.

Nostre estimat company *El Avisador*, de Badajoz, nos *avisa* de la següen frase pronunciada per un tal masó anomenat *Nicolason*, en un cassino republicà de aquella localitat:

«Los pueblos españoles... vivimos casi en el estado primitivo.»

Aixís deurán viure los masons.

Tothóm sap que 'ls primitius espanyols anaban vestits ab pells de feras que cassaban en la llavoras inculta Península y que sas costúms eran si fa ó no fa com las dels irracionals.

Supliquém al domador Sr. Redenbach que admeti en una de sas gabias al masó senyor *Nicolason*.

¡Llanuts y peluts, ojo!

«En el departamento del esquila del Instituto agrícola de Alfonso XII se verificó ayer el anunciado concurso de esquiladores presidido por el Marqués de Alcañices, el duque de Vera-

guas, el director del Instituto y los profesores del mismo.

Se presentaron ocho esquiladores españoles y cuatro franceses.

El vencedor ha sido un español, quien esquiló doce ovejas en una hora y cincuenta y ocho minutos por la mañana, y en poco más de una hora, ocho ovejas por la tarde.»

De modo que un espanyol va guanyar lo premi.

Me sembla que no se 'n haguera rigut si s' arriba á presentar com á competidor lo ministre de Hisenda.

Perque aixó de esquilar ab unas estisoras vuit ovellas en una hora, es res, *son tortas y pan pintado*, pera 'l ministre aludit, si l' hi passa pel magí agafar la ploma, y esquilar ¡no vuit ovellas! sinó tantas ovellas y espanyols com hi hagi.

Ab una bona contribucioneta ó ab un *simpatich embarch* nos deixa á tots nets y pelats *per in sæcula sæculorum*.

Are no diguin *amen*.

Segons diu molt formalment un periódich, será portat á nostra Exposició Universal un porch (partant ab catderilla) que fa pochs dias se vengué en Catarroja per 4,000 rals y que pesa 40 arrobas.

No sabiam que pugués exposarse *gent* de tal mena en la Exposició de Barcelona.

Batllori Picafort.

NOVAS DE LA SETMANA.

Nostre molt estimat company *El Semanario de Tortosa* ha deixat de rebre los dos últims números de nostre periódich, segons carta que tenim á la vista.

Hem fet repetir l' envió, lamentant la falta, que no depent d' aquesta Administració, d' ahont han surtit los números ab regularitat.

Hem rebut una carta d' un *suscriptor á Lo CRIT DE LA PATRIA*, en la cual se fa referencia á cert assumpto que avuy no volém tractar, pero respecte al qual hem prés ja un determini sério.

Sápiga 'l firmant de la carta que al igual d' ell nos varem disgustar moltíssim per la cosa á que fa referencia, y que sols esperém una oportunitat que ajudant Deu no ha de tardar pera *cortar por lo sano*.

Ja 'ns pot entendre l' anónim comunicant.

Lo Rvnt. P. de Robinet, de la Companyia de Jesús, ha mort en Brest á la edad de 79 anys.

Antich capitá de barco, Major general del port de Rochefort, ingressá en la marina en 1823, prenent part en moltes campanyas mari-

timas, entre altres, en l' assalt d' Argel. Pera honrar son noble comportament, lo Primpcep de Joinville 'l comissionà pera portar a Fransa las banderas cullidas en Mogador. Pera acabar sa gloriosa carrera exercí un acte raríssim de caritat. Sapiguent que anaba a ser nombrat Contra-almirant, logrà que son empleo se donés a un company seu que anaba a cumplir la edat reglamentaria pera 'l retiro, pare de numerosa familia. Ingressà en 1869 en la Companyia de Jesús, siguent hasta sa mort modelo de totas las virtuts.

—*—

Diu *El Mercantil Valenciano* lo següent que traduhím:

«Avuy s' ha verificat un dol entre l' escriptor americá Héctor Varela y un argenti, resultant tots dos ferits.»

Ja avuy los desafíos s' anuncian y 's portan a cap impunement, lo qual prova quant progresém.

—*—

Una revista agrícola parla d' una associació de estafadors que en Fransa se dedica al negoci de vins. Anyadeix que aqueix centro denominat *La banda negra*, ha perjudicat per valor de molts mils de duros a un vicultor de Quintanar de la Orden, y que ab tal molíu ha sigut delingut un dels presuntos reos.

Los gabalxos aviat nos farán veurer que Espanya está entre dos Africas.

—*—

Durant la última parada en Tsarkoé Sélo (Sant Petersburg), a la qual assistía la familia imperial, un tinent de caballería anomenat Timotejeff, apuntà un revolver al Emperador que estava a càball y a poch's passos del citat oficial.

Al moment fou desarmat per dos tinents.

¡Lo desdixat s' había tornat boig!

—*—

Din un periódich que com si contestés al últim decret sobre emigracions dictat pel Sr. Albareda, lo Govern de la República Argentina ha decretat l' envió a Europa de un agent pera que recluti 70.000 inmigrants.

Un altre periódich diu que aquell Govern disposa de un milió de duros pera costejar los passatjes dels emigrants europeos.

Molts duros nos semblan.

—*—

Habém vist en lo taller d' escultor de don Joan Soler, carrer de Santa Llucia, cantonada a la del Bisbe, dos imatges d' estatura natural que representan a los dos Sants joves mártirs Sant Jordi y Sant Genís, no lo comediant com molts se creuen, sino lo barcelonés Soldat de las legions romanas marteritsat a Roma ab altres companys.

Las dos imatges están destinadas al altar que lo M. I. Sr. Arxipreste de nostra Santa Basílica Dr. D. Joseph Casas ha costejat en la capella que te destinada.

Las ditas esculturas representan a dos jovers guerrers vestit de malla, Sant Jordi, y cubert d' armadura, Sant Genís.

Per armonisar ab l' arquitectura de l' altar y del temple, a los sants espressats se 'ls representa cuberts d' armaduras del sigle XIII y a Sant Jordi, que sempre se 'l representaba com

un nen sens pel a la cara, porta barba curta y fina com es propi d' un jove gefe de una legió, lo qual contaba ja uns vintidos a vinticinch anys, en los quals a no ser una excepció, tot jove ja te barba.

En los peus del Sant Patró de Catalunya si veu abatuda y atravesada sa gorja ab la llansa la verinosa víbria.

Sant Genís representa de poca més edat que Sant Jordi y representa com aquest un jove hermos si be no te lo tipo groch com lo nostre Patró, representant lo veritable tipo catalá ó barcelonés. Lo dit Sant en la dreta porta una palma verda y ab la esquerra sosté una espasa que fou la que acabá son martiri.

Las dos imatges serán dignes del altar per lo qual están destinadas que es gótich y apropiat pera la Seu barcelonina apesar de representar impropiamet a dos guerrers romans ab armaduras de la edat mitjana com solían ferho en lo sigle en lo qual se construí nostre Santa basílica y se feu a retauls d' aquell temps que encara se guarden e nella y en altres temples d' aquell temps en Catalunya.

—*—

Los tres fills del Kromprinz, lo més grant de quatre anys, idearen divertir-se en to pati del patau imperial, representantse l' un darrera del altre a la porta de la guardia pera que 'ls hi fessin los honors de ordenansa.

Cada vegada que 's presentaba un dels noys lo centinella tenia que presentar las armas y cridar a tota la guardia que 's formaba al pas del jovenet bromista.

Lo Kromprinz, desde son despatx, notá las anadas y vingudas de la guardia, y enterat de la causa, es fama que cridá als tres nanets y 'ls hi repartí unas quantas estiradas d' orelles, pera ensenyarlos a buscar altres diversions.

—*—

Traduhím de un periódich de Madrid:

«¡A lo que habém arribat! La intervenció de Hisenda de la Corunya ofereix al Ajuntament del Ferrol sis anys de moratoria pera pagar tres pessetas y quaranta nou céntims que resulta debent a la Hisenda per tots conceptes.

Seré convenient que quant acabi la moratoria se remeteixi dita important suma ab totas las precaucions degudas a aquesta Tresoreria, guardada per parellas de la Guardia civil.»

—*—

CINCH CÉNTIMS Y UNA FIRMA

Per aquest senzillísim procediment ingressaren en la Administració de *Las Dominicales del libre pensamiento* algunas dotzenas de pessetas pera regalar una medalla al Govern de Roma, com protesta contra 'l Jubileo Sacerdotal de Sa Santedat.

(Continúa a la página 8).

A. . . L. . . G. . . D. . . G. . . A. . . D. . . U. . .
A. . . I R. . . L. . .

¡AVANT, ANTES BARQUINONA.

DIGNIDADES Y CARGOS DE LOS HH. . . ELEGIDOS EN LA TEN. . .
DE 8 FEBRERO DE 1883.

Cargos.	Nombres profanos.	Nombres simb. . .	Grados.
Ven. . . Maest. . .	Rosendo Arús y Arderiu.	Fivaller.	30
1.º Vig. . .	Antonio Juliá y Guerrero.	Porthos.	30
2.º Vig. . .	Odón Viñals y Majoral.	Berenguer.	3
Orad. . .	Agustín Trilla y Alcover.	Clarís.	18
Secr. . .	Francisco Rodón de Montebanco.	Hatuey.	3
Gr. . . Expert. . .	Anselmo Rodriguez y Masdeu.	Luz.	3
Tesorero.	Juan Lligé y Pascual.	César.	25
Hosp. . .	Antonio Mans y Trías.	Lincoln.	3
Arg. . . Rev. . .	Antonio Terri Caballer.	Barnáve.	4
Maest. . . de Cer. . .	José Jaumar y Catot.	Montserrat.	25
1.º Expert. . .	Antonio Vie y Pertuy.	Beuzeot.	4
Otro.	Manuel Moliné y Coma.	Roger de Lauria.	4
Maest. . . de Banq. . .	Jaime Gatuellas y Baucells.	Wifredo.	3
Guard. . . Temp. . .	José Forasté y Ramonet.	Hiram.	14
Port. . . Estand. . .	Maximiliano Soler y Losada.	Viriato.	1
Orad. . . Adj. . .	José de Camaleta y Vehil.	Montaner.	3
Secr. . . Adj. . .	Manuel Prats y Tolosa.	Marat.	3
Otro.	José Pi de la Serra y Ganduiver.	Servet.	1
Otro.	Jacinto Sala y Gil.	Aribau.	3

Sembla que 'l Govern piemontés no acceptarà semblant oferiment.

¿Pero la medalla s' ha fet?

No, pare; ni s' han publicat los comptes... ni es d' esperar que 's publiquin.

L' astrólech don Mariano Herrera anuncia grans plujas acompanyades de violents huracans y grans tempestats en tota Espanya y Fransa, desde 'l dia 29 del present mes hasta 'l 15 del mes pròxim de Juny.

Realment es vergonyós que tenint un Noherlesoom tinguém que recorre a astrólechs estrangers.

¡Proteccionisme lliberal!

Es curiós aixó que llegim en un periódich:

«Nada menos que de real ordre y de acort ab lo Consell de Estat s' ha aixecat á un diputat provincial de Orense la multa de *un ral* que l' imposá l' arcalde del poble del Barco per no manar escombrar lo tros de acera que correspon á casa seva.»

Se tracta de construir per l' esforços dels catòlics belgas una estàtua pública que representi 'l dogma de la Immaculada Concepció. La subscripció ascendeix ja á la fabulosa cantitat de 3.700,000 franchs.

En las eleccions municipals de Lourdes, verificadas lo dia 7 del present mes, la candidatura catòlica obtingué un triunfo brillantíssim.

Conservació de las flors.—En una revista de Lóndres hi trobém, pera la conservació de las flors, la següent curiosa recepta, que traduhim:

«S' agafa 'l ram, se ruixa un poch ab aygua fresca y 's col-loca en un gerro que continga aygua de sabó, la qual podreix los branquillons y conserva las flors tant bonicas com si estiguessin talladas de poch. Tots los matins deu treurers lo ram de l' aygua de sabó, y tenirlo de cap per avall dos minuts, després se ruixa ab aygua fresca y 's posa de nou dintre de l' aygua de sabó que 's te de renovar de tres en tres días.

»Ab aquest procediment pòt conservar-se 'l ram de flors fresch y bonich com lo primer dia, per espay d' un mes, y per més temps encara en un estat passader.»

Y va de receptas.—Un periódich porta la següent pera coneixer fàcilment si 'l ví esta adulterat.

«Se coloca en un plat de quatre á sis milímetros d' aygua, s' agafa una esponja petita y després de mullarla de vi se col-loca suauement dintre del plat.

»Si 'l ví está adulterat, l' aygua del plat se colorejará instantáneament; mentres que si es pur lo ví sempre tardará á ferho 10 minuts ó un quart.»

Una calumnia semblant á la de la «Monja de Vigo» s' ha vist devant del tribunal de Andelys (Fransa), sobre de un suposat seqüestre imputat á la Superiora de las Ursulinas de Grenoble.

Lo periódich que doná la noticia ha sigut condemnat per calumnia, á multa, pago de costas é indemnissació.

La premsa religiosa italiana protesta contra la mida adoptada per M. Crispi, prohibint que 's verifiquin professons per fora de las iglesias.

Lo diumenje passat morí lo Gobernador de Madrid, Sr. Duch de Frías, després de haber rebut los Sants Sacraments.—R. I. P.

Varios periódichs refereixen la següent curiosa nova:

«Escriuhen de Ronda referint un incident xistós, relacionat ab lo viatge del archiduch Carlos á aquella població; fet que podria servir de assumpto pera un bonich juguèt cómich.

Lo matí anterior al de la arribada del príncep, se presentá á la fonda principal un extranger, vestit modestment y de un caràcter molt reservat.

A la hora del esmorsar se presentá un individu de la guardia civil, que cambiá ab un dels comensals una mirada de inteligencia, y á poch, á lo que sembla, oferí sos aspectes al individu, que l' hi doná sas excusas, sorprés.

No tardá l' extranger en ser objecte de la curiositat pública.

En lo carrer se l' hi presentá un senyor, ignorém si era l' arcalde y l' hi digué:

—Permití V. A. que l' hi ofereixi 'l testimoni de una respectuosa consideració....

—Pero, si jo....

—Nada, es inútil sa reserva.... estém á la seva disposició.

L' home, abrunat, desatengué sos negocis y no l' hi valgueren réplicas y explicacions.

Per la nit fou invitat al teatro, y en lloch de fer lo que haguera fet un andalús de pura rassa, es dir, acceptar los convits y hasta donar un cop de sabre al arcalde si 's presentabà ocasió (advertim que aquest relato es pres de un periódich andalús) lo misteriós personatge rehusá aqueixos oferiments, y 's decidí posarse al llit pera lliurarse de tantas importunitats.

¿Pero qual fou sa sorpresa al aixecarse á mitja nit y obrir los balcones de sa habitació y veurer dessota dels mateixos dos impassibles municipals, mes serios que una estàtua y més tiessos que una estaca, que l' hi daban guardia de honor!

Al endemà s' aixecó molt aviat, lligá sas maletas, y 's dirigí al cotxe, y 's compla, per més que aquesta part te ja sos perfils de novel·leta festiva, que quant ja estava dintre d' ell, se l' hi acostá un individu y l' hi digué:

—Perdoni V. A. si no ha sigut servit com se mereix.

¿Home! Deixim está en pau y no m' amo-hini.

—¿Pero com? ¿No es vosté l' archiduch austriach?

—No, senyor; soch un comissionista de pells á qui no han deixat vostés acabar sos negocis y me 'n vaig antes de que 'm toquin la martxa real.»

ANUNCIS.

DEPÓSIT DE TINTAS SUPERIORS.

PREUS PER PARTIDAS DE 50 AL MENOS.

Núms.	Tinta pera copiar.	Per 100.
		Pessetas.
50	En ampollas de 1 litro.	196 »
51	» $\frac{1}{2}$ »	117 »
52	» $\frac{1}{4}$ »	69 »
53	» $\frac{1}{8}$ »	39'50
Tinta doble-negra fixa.		
54	En ampollas de 1 litro.	156 »
55	» $\frac{1}{2}$ »	93 »
56	» $\frac{1}{4}$ »	64 »
57	» $\frac{1}{8}$ »	31'50
Tinters petits.		
58	Negra.	13 »
59	Violeta.	13 »
Tintas pera sellos.		
SUPERIORS.		
60	Tots colors.	40 »
Tintas de colors.		
61	Ampollas Carmi extra.	19 »
62	» Violeta.	15'50
63	» Blau.	16'50
Tinta en pols.		
64	Paquets de $\frac{1}{8}$ de kilo.	49 »
Tinta usual líquida.		
EN BARRILS.		
á 0.50 Pessetas lo litro.		

Los pedidós á la llibrería de Anton Quintana, carrer de la Palla, n.º 31, Barcelona.

DON MANEL OLLER Y PALLAROL

Morí 'l dia 12 del present mes

R. I. P. A.

Son afligit fill don Francisco de Paula Oller, Director d' aquest Setmanari, y la Redacció del mateix, sas fillas, fills polítichs, nets, germanas, nebots, y demás parents, pregan á sos correligionaris, amichs y coneguts lo tinguin present en sas oracions y que assisteixin als funerals que pera l' etern descans de sa ánima se celebrarán lo pròxim dilluns dia 28, á las deu del matí, en la parroquial iglesia de Nostra Senyora del Carme (Gerónimas) d' aquesta ciutat.

Las missas després del ofici, y tot seguit la del perdó.

En atenció á la santedad del temple, 'l dol se dona per despedit.